

Stadsfeldts Dom kan saaledes ikke lære, hvorledes den daværende Eier af Frisenvold betragtede sine Fisserettigheder. Herom maa Underretning søges i Høegs Procedure, der med megen Sikkerhed giver denne Underretning.

Seg kommer nu til Tiden efter 1797. Indgaaende denne har Hr. Sagfører Harder af Randers Artiv fremdraget et Forslag om Indførelsen af visse Fredningsbestemmelser fra en tidligere Eier af Frisenvold Løvegaard, nemlig Apotheker Jaith den Eldre, hvilket er udateret, men blev af Neckelmann indsendt til Amtet med en anbefalende Erklæring af 8de Decbr. 1828 og altsaa maa være omtrent samtidigt med denne. I dette Forslag omtaler Apotheker Jaith den Eldre, at han kom til Randers for 26 à 27 Aar siden. Hans Tid gaar altsaa paa faa Aar nær tilbage til 1797. I Motiveringen af sit Forslag anfører han, at efter hans Mening maatte der efter de ældre Privilegier, hvis Existentis han dog ikke nærmere paaviser, kun i det Hele bruges 3 Baad i Farvandet, af hvilket Gammel Estrup var berettiget til at bruge de 2 og han selv det ene fra sin Løvegaard og lige ud til Fjordens Udlob i Havet. Han oplyser imidlertid, at saaledes var den faktiske Tilstand ikke, men at der paa hans Tid fandtes 10 à 12 Baad, med hvilke der næppe en Mil indenfor Fjordens Munding dreves et efter hans Mening forkasteligt Fiskeri, fordi Baaddene vare saa smaamaskede, at de endog fangede Ungel. Hans Forslag gif bl. A. ud paa, at der blev udstedt Lovbud, som forbød Alle og Enhver at bruge Baad i Farvandet fra medio Mai til Udgangen af September.

Den næste Eier af Løvegaarden var Apotheker Jaith den Yngre. Han fik Skjøde paa den under 17de Decbr. 1853, og hans Besiddelsestid strakte sig gennem et Tidsrum af over 25 Aar, nemlig til den 12te Marts 1879, da han gav sin Svigersøn Hr. Exam. juris S. Ostenfeld Skjøde paa Løvegaarden m. m. (Bilag 1). Med Hensyn til dens faktiske Tilstand i dette lange Tidsrum har Hr. Ostenfeld selv tilveiebragt de fornødne Oplysninger. Under et af ham i en af de af ham anlagte Sager optaget Vidnesforhør have nemlig 3 af Vidnerne, der i en Række af Aar havde tjent Apotheker Jaith den Yngre som Fiskerkarle, afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at denne aldrig har gjort nogen Eneret faktisk gjældende, men tværtimod lod Andre fiske i Farvandet, som de vilde, og navnlig aldrig anlagt Søgmaal imod Nogen for den Sags Skyld, hvortil Vidnerne have forment, at Grunden maa søges i Apotheker Jaith den Yngres Ulyst til Processer. Endvidere har Hr. Ostenfeld i et af ham i Sagen mod de 3 Gaardmænd i Overhornbæk den 1ste Mai 1884 fremlagt Indlæg oplyst, at „da han kjøbte Fiskeriet, var der sikkert over 30 Garn alene i Randers og nærmeste Omegn“. Den nuværende Eier har saaledes ikke kunnet kjøbe og betale Frisenvold Løvegaard under Forudsætning af en til samme hørende faktisk bestaaende og hævdet Eneret, og overhovedet vil det af det Oplyste fremgaa, at en slig Eneret lige fra de ældste Tider, og til Hr. Ostenfeld ved Skjøde af 12te Marts 1879 (Bilag 1) blev Eier af Løvegaarden, ingenfinde har været knyttet til denne.

De Domme, der ere affagte i de af Hr. Ostenfeld tidligere anlagte Sager, inklusive Høiesteretsdommen af 29de Januar 1883 (Bilag 5), støtte sig alle til det formentlige Brudstykke af Skjødet af 11te November 1684, der meddeles i Stadsfeldts Dom af 12te December 1797 (Bilag 7) og i samme angives at være et i Løvekommissionsforretningen af 1696—98 indført „saakaldet Extrakt-Udtog af Clausholm Pante-Commission, holden i Maret 1685“.

Man kan nu, efterat Løvekommissionsforretningen af 1696—98 er kommen frem, besvare det Spørgsmaal, hvad Clausholms Pantekommission kan have havt at gjøre med de til Frisenvold hørende Fisserettigheder. Svaret herpaa er, at Clausholms Pantekommission aldeles intet har havt at gjøre med disse, og at vedkommende Udtryk i Stadsfeldts Dom bero paa en Misforstaaelse eller Ukorrekthed fra hans Side. Sammenhængen hermed er følgende.

Det paagjældende Dokument er indført i Løvekommissionsforretningen af 1696—98 (Bilag 15) under Nr. 23, og overstrevet „Extrakt Udtog af Clausholm Pantecommission holden d. 12 og 16 Martij 1685, som af Høieste Ret er Confirmeret dend 21 Sept. samme Aar, derefter Commissariernis indførsel i samme Pandt dat. 5 Junij 1686 som af Høieste Ret er confirmeret dend 8 Novbr. næstefter, hvorudi Mentioneres saaledes Fiskeriet udi Randers Fjord“. Det er en lang Overskrift, der henviser til ikke mindre end 3 Kommissionsforretninger og 2 Høiesteretsdomme som Hjemmel for det Efterfølgende. Det giver sig heraf strax, at dette ikke kan være noget ordret Citat af en Del af et enkelt Dokument, men maa være et Extraktudtog af samtlige de paaperaabte Dokumenters Hoved-